

Engin Erkiner: Birden ogrendim ki 47 kisiyi oldurmusum!

Ağustos ayının ilk günleriydi. Hürriyet Gazetesi'nde çıkan fotoğraflı bir habere göre, iki sol görüşlü kişi bir markette öldürülmüşlerdi. Polis, öldürenlerin eşgalinden hareketle içlerinden birisinin ben olduğuma hükmetmişti.

“Bu da nereden çıktı?” diye düşünmüştüm. Ertesi gün ise daha büyüğü geldi:Son Havadis gazetesinin manşetten verdiği habere göre, kaçtıktan sonra polis, subay ve yüksek dereceli devlet memurlarının da aralarında bulunduğu toplam 47 kişiyi öldürmüştüm. Hesapladım... Bu durumda kaçtıktan sonra günaşırı bir kişiyi öldürmüş olmam gerekiyordu. Mübarek adam değil, İstanbul canavarı!

Böyle bir olay durup dururken ortaya çıkamazdı. Koordineli bir olaydı... O sırada örgüt olarak adımız ön planda da değildi. Olması da mümkün değildi. 1975-77 dönemi geride kalmış, devrimci harekette adı bilinen ama etkinliği oldukça gerilemiş bir örgüt durumuna düşmüştük. 1978 yılından itibaren yaşanan düşüş bizi devrimci hareket içinde geri plana itmişti. Bizim düşüşümüzle devrimci hareketin hızla kitleleşmesi, bizim bu kitleleşmeyi kaçırmamız bir araya gelince iyice geri plana düşmüştük.

O zaman MIT ile bağlantılı olduğu açıkça görülebilen bu haberlerin arkasında ne yatıyordu? Beni ele geçirebilirlerse sağ bırakmayacaklardı. Muhtemelen gazetelerdeki haberler de bunun zeminini oluşturmak amacıyla taşıyordu. Acaba hedefe yaklaştıklarını mı düşünüyorlardı? İnsan kesin olarak hiç bir zaman bilemez ama zaten az sayıdaki ilişkimde böyle bir tehlike

sezilmiyordu.□

**Hürriyet Gazetesi Yazı
İşleri Müdürlüğü'ne telefon
açtım ve sövüp saydım.
Bunun bir anlamı
olmadığını biliyordum, yine
de böyle yaptım.□**

Bir süre sonra markette

**öldürülen devrimcilerin
katillerinin
yakalandıklarını
okuyacaktım.
Beklenilebileceği gibi
MHP'li idiler.□**

**Derken 12 Eylül geldi...
İstanbul Bir Numaralı
Sıkıyönetim**

Komutanlığı bir isim listesi yayınlayarak, bu listede adı bulunanlar için “vur emri” çıkardı. Bu listedekiler “yakalanmaya karşı direnirlerse” öldürüleceklerdi. Bunun “gördüğünüz yerde vurun” anlamına geldiğini açıklamak

**gerekmiyor.
İstanbul'da
fotoğrafımın
bulunduğu afişin
önünde otobüs
beklemek de pek
hoş oluyordu
doğrusu...**

**O günlerde Adana
Cezaevi'nde
olanları ise yıllar
sonra
öğrenecektim...**

**Mihrac Adana
Cezaevi'nden**

**kaçmak üzere ve
koğuş
arkadaşlarına,
“kaçtığı
anlaşılınca
gazetelerin
manşetler
atacağını,
televizyonun onun**

**kaçışıyla ilgili
haberlerle dolu
olacağını”
anlatıyor. Durum
u anladım: Ben
kaçtıktan sonra
günlerce
gazetelerde ve
televizyonda**

**konu olmam
adama
dokunmuştı.**

**O da aynısını
istiyordu! Ne ki,
yerel bir Adana**

**gazetesinin iç
sayfasındaki
küçük bir
haberden başka
kaçışıyla ilgili
haber
çıkmayacak, o
da bunu**

**“oligarşının
kendisine karşı
oyunu” olarak
nitelendirecekti!**

Ne denilebilir

ki!

**Aklı başında
ve şöhret
budalası**

**olmayan bir
devrimci
ancak tersini
isteyebilir...
Keşke
kaçtığım
zaman**

**gazetelere hiç
konu
olmasaydım,
fotoğraflarım
yayınlanmasa
ydi,
televizyonda**

**defalarca
kaçışından
söz
edilmeseydi...**

**Böylece
hareket
serbestliğim
artar,
günlerce bir
eve tıkilıp
kalmak**

**zorunda
kalmazdım.**

**İnsan
gazetelerin**

**reklamıyla
değil,
yaptıklarıyla
isim oluyor.
Yaptıkların
kalır, ötesi
gelip geçer...**

**Reklam
kampanyalar
ı ya da
filanın ya da
falanın
yaptığı övgü**

**üzerinde
yükselmeyen
isimler
kalıcıdır. O
isimlere bir
şey olmuyor.**

